

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 2012-2013

7 NOVEMBRE 2012

Proposition de loi visant à modifier l'article 119*bis* de la Nouvelle loi communale, relatif aux sanctions administratives

(Déposée par Mme Christine Defraigne et consorts)

DÉVELOPPEMENTS

1. Utilité des sanctions administratives

Le système judiciaire peine à apporter une réponse cohérente et rapide aux incivilités commises au sein de nos villes et communes. Tapages nocturnes, dégradations des biens publics et privés, graffitis, vols sans violence, injures, restent hélas encore trop souvent impunis. La structure pénale est en effet trop lourde pour traiter de ces affaires certes mineures, mais qui empoisonnent la vie quotidienne de la population. En outre, rares sont les peines de prison qui sont effectivement purgées pour les condamnations à trois ans et moins. De plus, à Bruxelles, par exemple, près de 70 % des délits ont été classés sans suite entre 2005 et 2010.

Les sanctions administratives constituent une des solutions qui permettent de répondre à cette absence de sanctions. L'article 119*bis* de la Nouvelle loi communale énonce en effet que le conseil communal peut infliger des peines ou des sanctions administratives pour les infractions à ses règlements ou ordonnances à moins qu'une norme supérieure (loi, décret ou ordonnance) ne l'ait déjà prévu.

Cet outil mis à la disposition des autorités locales permet d'apporter une réponse cohérente et rapide aux agissements inciviques commis sur le territoire communal et qui nuisent à la qualité de vie de la population.

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 2012-2013

7 NOVEMBER 2012

Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 119*bis* van de Nieuwe gemeentewet, wat de administratieve sancties betreft

(Ingediend door mevrouw Christine Defraigne c.s.)

TOELICHTING

1. Nut van de administratieve sancties

Het gerechtelijk apparaat heeft het moeilijk om coherent en snel te reageren op de overlast in onze steden en gemeenten. Nachtlawaai, beschadiging van publieke en particuliere goederen, graffiti, diefstal zonder geweld, beledigingen enzovoort blijven helaas maar al te vaak onbestraft. De strafrechtelijke structuur is immers te log voor de behandeling van deze weliswaar kleine maar het dagelijks leven van de bevolking verzurende zaken. Bij veroordelingen tot een gevangenisstraf van drie jaar en minder, worden die straffen bovendien zelden uitgezeten. Ook werden in Brussel tussen 2005 en 2010 haast 70 % van de misdrijven geseponeerd.

De administratieve sancties vormen een van de oplossingen voor dat tekort aan straffen. Artikel 119*bis* van de Nieuwe gemeentewet bepaalt immers: «De gemeenteraad kan straffen of administratieve sancties bepalen voor overtredingen van zijn reglementen of verordeningen, tenzij voor dezelfde overtredingen door of krachtens een wet, een decreet of een ordonnantie straffen of administratieve sancties worden bepaald».

Dat middel, dat de lokale overheden ter beschikking staat, maakt het mogelijk coherent en snel te reageren op de van weinig burgerzin getuigende baldadigheden die in een gemeente worden gepleegd en die nadelig inwerken op de levenskwaliteit van de bevolking.

2. Palette de sanctions

2.1. Sanctions administratives existantes

Dans l'état actuel de la législation, il existe quatre types de sanctions administratives :

- l'amende administrative de maximum 250 euros;
- la suspension administrative d'une autorisation ou permission délivrée par la commune;
- le retrait administratif d'une autorisation ou permission délivrée par la commune;
- et la fermeture administrative d'un établissement à titre temporaire ou définitif.

2.2. Nécessité de prévoir de nouvelles sanctions

Ces quatre possibilités sont certes intéressantes, mais nous pensons qu'il serait opportun d'étendre la liste à d'autres sanctions administratives qui, elles aussi, permettraient de sanctionner certains comportements indésirables et nuisibles qui restent trop souvent impunis.

Nous proposons donc de renforcer, le plus rapidement possible, les sanctions administratives communales pour lutter plus efficacement contre l'impunité et la banalisation de la petite criminalité et des incivilités au quotidien. Pour réduire aussi l'engorgement de l'appareil judiciaire et les arriérés des tribunaux parce que la sécurité constitue pour tous les citoyens la première des libertés. Nous disons stop à une culture du laxisme, même dans le chef des plus jeunes.

Pour ce faire, les communes devraient intégrer ces nouvelles possibilités dans leurs règlements et ordonnances communales. Ce n'est donc pas une obligation dans leur chef, mais plutôt un instrument mis à leur disposition, si elles le souhaitent, et si cette mesure peut constituer une réponse à une problématique qui leur est propre.

2.3. Nouvelle sanction proposée consistant en une interdiction de lieu fermé ou ouvert accessible au public

La personne visée par cette mesure, parce qu'elle n'a pas respecté une des ordonnances ou règlements communaux, se verrait interdire l'accès à des lieux accessibles au public déterminés.

Cette interdiction de lieu pourra donc être utilisée comme une sanction qui marque le non-respect d'une

2. Arsenal aan sancties

2.1. Bestaande administratieve sancties

In de huidige stand van de wetgeving zijn er vier soorten administratieve sancties :

- de administratieve geldboete (met een maximum van 250 euro);
- de administratieve schorsing van een door de gemeente afgegeven toestemming of vergunning;
- de administratieve intrekking van een door de gemeente afgegeven toestemming of vergunning;
- de tijdelijke of definitieve administratieve sluiting van een inrichting.

2.2. Noodzaak van nieuwe sancties

Die vier mogelijkheden zijn zeker interessant, maar de indieners zouden het opportuun vinden de lijst uit te breiden tot andere administratieve sancties die eveneens de mogelijkheid bieden op te treden tegen bepaalde ongewenste en schadelijke feiten, die nu al te vaak onbestraft blijven.

De indieners stellen dus voor het aantal gemeentelijke administratieve sancties zo snel mogelijk op te voeren, teneinde de straffeloosheid en de banalisering van de kleine criminaliteit alsook de overlast in het dagelijks leven doeltreffender te bestrijden. Het is tevens de bedoeling hiermee ook de overbelasting van het gerechtelijk apparaat te verminderen en de achterstand van de rechtbanken te verkleinen. Veiligheid vormt voor alle burgers de eerste der vrijheden. De indieners roepen een cultuur van laksheid een halt toe, ook bij de adolescenten.

Daartoe zouden de gemeenten die nieuwe mogelijkheden in hun gemeentereglementen en -verordeningen moeten opnemen. Het gaat voor die overheden dus niet om een verplichting, maar veeleer om een middel dat hun ter beschikking wordt gesteld, als zij dat wensen te doen en als deze maatregel een reactie kan zijn op een voor hen specifiek vraagstuk.

2.3. Eerste nieuwe sanctie: een plaatsverbod voor niet-besloten of besloten voor het publiek toegankelijke plaatsen

Iemand zou op grond van een plaatsverbod de toegang tot bepaalde voor het publiek toegankelijke plaatsen worden ontzegd omdat hij een van de gemeentelijke reglementen of verordeningen niet heeft nageleefd.

Een dergelijk plaatsverbod zal men dus kunnen gebruiken als een sanctie die aangeeft dat een

norme communale. La personne qui a causé un trouble à un endroit précis ne serait plus en mesure d'y reproduire le comportement reproché. Elle permet dès lors d'y préserver un certain calme. L'ordre public est ainsi respecté.

Par exemple, un jeune qui cause un trouble sur le marché hebdomadaire d'une commune ne pourrait plus s'y rendre pendant la durée de la sanction. Cette mesure a également pour but de le faire réfléchir aux conséquences de son acte. En outre, elle aura en général certainement plus d'effets que le paiement d'une somme d'argent que ses parents, et non lui, auraient été amenés à verser à sa place.

2.4. Nouvelle sanction proposée consistant à introduire une peine de travail d'intérêt général

Il s'agit pour les auteurs de donner aux communes cet autre instrument pour sanctionner un comportement indésirable.

Les auteurs suggèrent cet autre outil de sanction rapide et efficace, à savoir la possibilité d'infliger au fauteur de trouble un travail d'intérêt général. Il serait amené à rendre un service à la collectivité pour réparer le dommage causé. L'objectif est de corriger un comportement, de faire prendre conscience aux auteurs de la gravité de leurs actes et de permettre aux autorités communales de donner une réponse efficace et rapide aux cas d'infractions à leurs règlements et ordonnances. Il s'agit bien sûr d'un travail non rémunéré, au sein d'une association, d'une collectivité territoriale ou d'un établissement public de la commune.

En outre, rendre un service à la société peut, dans certains cas également, être plus utile que le paiement d'une amende. Impliquer davantage l'auteur dans la réparation du dommage causé est un des objectifs poursuivis par les auteurs.

2.5. Procédure applicable pour les nouvelles sanctions proposées

La procédure applicable pour l'interdiction de lieu et l'imposition d'une peine de travail d'intérêt général sera la même que celle applicable aux amendes administratives.

3. Abaissement de l'âge des mineurs visés et doublement du plafond des amendes

Les auteurs de la présente proposition de loi estiment qu'il faut adapter la loi aux réalités du terrain

gemeentelijke norm niet in acht is genomen. Wie op een welbepaalde plaats moeilijkheden heeft veroorzaakt, zou dus niet langer op die plaats het hem verweten gedrag kunnen herhalen. Het maakt het dus mogelijk er een zekere rust te bewaren. De openbare orde wordt aldus gevrijwaard.

Zo zou een jongere die in een gemeente de wekelijkse markt verstoort, daar voor de duur van de sanctie niet meer mogen komen. De maatregel heeft ook tot doel hem over de gevolgen van zijn daad te doen nadenken. Bovendien zal die maatregel doorgaans meer invloed hebben dan de betaling van een geldsom, die niet hij maar zijn ouders voor hem zouden betalen.

2.4. Tweede nieuwe sanctie: de invoering van opgelegde dienstverlening

Voor de indieners van deze tekst is dit het andere middel voor de gemeenten om ongewenst gedrag te bestraffen.

De indieners stellen voor om snel en doeltreffend bestraffend op te treden via de mogelijkheid om de onruststoker dienstverlening op te leggen. Hij zou de gemeenschap een dienst moeten verlenen om de veroorzaakte schade te herstellen. De bedoeling is een bepaald gedrag te corrigeren, de betrokkene bewust te maken van de ernst van zijn daden en de gemeentelijke overheden de mogelijkheid te bieden snel en doeltreffend te reageren als hun reglementen en verordeningen worden overtreden. Het gaat uiteraard om onbetaald werk in een vereniging, een lokale overheidsdienst of een openbare instelling van de gemeente.

Bovendien kan dienstverlening aan de maatschappij in sommige gevallen ook nuttiger zijn dan de betaling van een geldboete. De dader meer betrekken bij het herstel van de veroorzaakte schade is een van de doelstellingen van de indieners.

2.5. Procedure inzake de voorgestelde nieuwe sancties

De procedure inzake het plaatsverbod en opgelegde dienstverlening zal dezelfde zijn als die welke geldt voor de administratieve geldboeten.

3. Verlaging van de leeftijd van de beoogde minderjarigen en verdubbeling van het maximumbedrag van de geldboeten

De indieners van dit wetsvoorstel zijn van mening dat de wet in overeenstemming met de werkelijkheid

pour aboutir à encore davantage d'effectivité. Ils proposent d'abaisser de seize à quatorze ans l'âge des jeunes qui peuvent faire l'objet d'une sanction administrative et de doubler le plafond des amendes administratives, pour plus d'effectivité.

D'une part, un grand nombre d'incivilités sont susceptibles d'être commises, tant dans les grandes villes que dans les villages, par des adolescents âgés de quatorze à seize ans (voir l'article 119*bis*, § 2, dernier alinéa de la Nouvelle loi communale). L'interdiction de lieu, par exemple, pourrait concerner cette catégorie de personnes. Les communes manquent d'outils pour les sanctionner. Les jeunes le savent bien et profitent de cette lacune. En outre, à quatorze comme à seize ans, ils sont tous capables, à cet âge, de réaliser la gravité et les conséquences de leurs actes. Ils sont aussi en âge de les assumer. Toutes les garanties prévues en vue de respecter leurs droits leur sont bien sûr applicables également.

D'autre part, nous estimons que le plafond de l'amende fixé à 250 euros n'est pas adéquat. En effet, pour avoir, dans certains cas, un effet dissuasif sur les personnes concernées, le montant de l'amende doit être suffisamment conséquent.

C'est pourquoi, les auteurs proposent d'augmenter le montant, pour le doubler. De même, si l'auteur commet des incivilités de manière récurrente, il faut être en mesure de le sanctionner plus lourdement.

Cette augmentation du plafond à 500 euros donne également une marge d'appréciation plus grande à l'agent infligeant la sanction. Il pourra ainsi adapter, au cas par cas, le niveau de l'amende au regard de la situation socio-économique de l'auteur.

Le même raisonnement doit être appliqué au plafond des amendes pour mineurs qui, dans la même optique, doit également être doublé et porté à 250 euros.

4. Uniformisation des zones de police

Assurer la sécurité de chaque citoyen constitue une des missions naturelles des différentes autorités publiques, dont les autorités communales constituent la première ligne.

Dans une zone pluricommunale, les fonctionnaires de police peuvent être amenés à constater une infraction dans une commune sans qu'elle puisse l'être dans une autre de la même zone. De même, le taux de

moet worden gebracht, om nog doeltreffender te kunnen optreden. Zij stellen voor de minimumleeftijd van de jongeren aan wie een administratieve sanctie kan worden opgelegd, te verlagen van zestien tot veertien jaar en het maximumbedrag van de administratieve geldboeten te verdubbelen, om aldus doeltreffender te kunnen optreden.

Zowel in de grote steden als in de dorpen wordt overlast vaak veroorzaakt door adolescenten tussen veertien en zestien jaar. Artikel 119*bis*, § 2, laatste lid, van de Nieuwe gemeentewet bepaalt echter dat een administratieve sanctie alleen aan personen ouder dan zestien jaar kan worden opgelegd. Adolescenten tussen veertien en zestien jaar die overlast veroorzaken, zouden bijvoorbeeld een plaatsverbod opgelegd kunnen krijgen, maar het ontbreekt de gemeenten aan instrumenten om tegen die personen op te treden. De jongeren weten dat maar al te goed en maken misbruik van die lacune. Bovendien kunnen alle jongeren, of ze nu veertien of zestien jaar zijn, de ernst en de draagwijdte van hun daden inzien. Evenzo zijn zij oud genoeg om de gevolgen van hun daden te dragen. Uiteraard moet de inachtneming van hun rechten daarbij te allen tijde gewaarborgd zijn.

Daarnaast achten de indieners het maximumbedrag van de geldboete (250 euro) ontoereikend. Het bedrag van een geldboete zal in sommige gevallen immers pas een ontradend effect hebben wanneer het hoog genoeg ligt.

Er wordt derhalve voorgesteld dat bedrag te verhogen, te weten een verdubbeling. Bovendien moeten veelplegers van overlast zwaarder kunnen worden gestraft.

Door het maximumbedrag van de geldboete op te trekken tot 500 euro heeft de sanctionerende ambtenaar bovendien een grotere beoordelingsmarge. Zo zal hij, voor elk geval afzonderlijk, bij het bepalen van de geldboete rekening kunnen houden met de sociaal-economische achtergrond van de dader.

Diezelfde redenering gaat ook op voor de maximale geldboete die aan minderjarigen kan worden opgelegd; ook dat bedrag moet worden verdubbeld en aldus opgetrokken tot 250 euro.

4. Eenvormige toepassing door de politiezones

Waken over de veiligheid van elke burger is een van de kerntaken van de diverse overheden, waarbij de gemeenten voorop staan.

In meergemeentenpolitiezones kan het gebeuren dat de politiemensen bepaalde misdrijven wel kunnen vaststellen in de ene gemeente, maar niet in een andere gemeente van dezelfde zone. Bovendien kan de

la sanction peut également se différencier d'une commune à l'autre. Pourquoi une telle infraction serait-elle plus grave si elle est commise dans telle commune plutôt que telle autre ?

Les auteurs de la présente proposition de loi estiment qu'il faudrait imposer, au sein d'une même zone de police, une uniformité quant aux règlements communaux relatifs aux sanctions administratives. En effet, les traitements différenciés d'une commune à l'autre sont à la fois inopportuns et injustifiés au regard des objectifs de la loi.

Inopportuns parce qu'il n'y a vraiment aucune raison (d'efficacité) d'autoriser à punir différemment les auteurs de tags à Bruxelles et à Mons, dans une grande ville ou dans une petite ville, en milieu urbain ou rural. Injustifiés parce que l'objectif poursuivi par la loi était de répondre aux lenteurs et inadéquations des mécanismes judiciaires mais en aucun cas de mettre sur pied, potentiellement, autant de législations répressives qu'il y a de communes en Belgique.

Ces différences compliquent considérablement le travail des agents effectuant les constatations, qui doivent connaître les dispositions applicables à chaque commune et impliquent que les agents doivent constamment savoir sur le territoire de quelle commune ils sont (ce qui n'est pas toujours aisé, notamment à Bruxelles).

Cependant, les auteurs sont aussi conscients qu'il est important de préserver l'autonomie communale. C'est pourquoi, plutôt que d'imposer cette uniformité, ils préfèrent encourager la concertation entre les communes concernées, via notamment le conseil de police, afin de réaliser cet objectif d'uniformisation de la zone, en ce qui concerne les sanctions administratives.

5. Accélération de la réponse — Réduction de l'ensemble des délais

Les auteurs de la proposition de loi pensent que des réformes sont également nécessaires au niveau de la procédure.

En effet, la plus-value du recours aux sanctions administratives communales réside essentiellement dans la possibilité pour les communes d'apporter une réponse plus rapide que le pouvoir judiciaire aux troubles à la société que constituent les incivilités. C'est en cela que la commune peut contribuer à réduire le sentiment d'impunité, des auteurs de l'infraction, et d'insécurité, de sa population.

Les auteurs pensent dès lors que le système actuel, qui prévoit un délai d'un mois pour dénoncer les faits

strafmaat verschillen van gemeente tot gemeente. Waarom zou een bepaald misdrijf zwaarder zijn naargelang het in deze of gene gemeente wordt gepleegd ?

De indieners van dit wetsvoorstel zijn van mening dat binnen een zelfde politiezone gemeentereglementen eenvormig moeten zijn wat de administratieve sancties betreft. Onderling afwijkende gemeentereglementen zijn niet alleen inopportuun, zij zijn ook ongerechtvaardigd ten aanzien van de doelstellingen van de wet.

Inopportuun, want uit het oogpunt van de *efficiency* bestaat er hoegenaamd geen enkele reden het aanbrengen van tags anders te bestraffen in Brussel dan in Bergen, in een grote stad dan in een kleine stad, in stedelijk gebied dan op het platteland. Ongerechtvaardigd, want de wet strekt er dan wel toe te voorzien in een alternatief voor de trage werking en de onaangepastheden van de gerechtelijke mechanismen, hij wil geenszins een situatie scheppen waarbij er uiteindelijk evenveel strafreglementen als gemeenten in België zouden zijn.

Die verschillen maken het werk van de vaststellende ambtenaren behoorlijk lastig; zij moeten immers weten welke bepalingen in welke gemeenten gelden en zich bovendien voortdurend afvragen op het grondgebied van welke gemeente zij zich bevinden — wat niet altijd makkelijk is, zeker niet in de regio Brussel.

De indieners zijn er zich evenwel van bewust dat de gemeenten hun autonomie moeten kunnen behouden. Veeleer dan die uniformiteit op te leggen, willen zij daarom bewerkstelligen dat de betrokken gemeenten onderling overleg plegen, meer bepaald via de politieraad, om er aldus voor te zorgen dat in de meergemeentenpolitiezones eenvormige administratieve sancties gelden.

5. Snellere respons — Algemene inkorting van de termijnen

De indieners van dit wetsvoorstel zijn voorts van mening dat de sanctieprocedure op diverse punten moet worden hervormd.

De meerwaarde van de gemeentelijke administratieve sancties bestaat er immers vooral in dat de gemeenten sneller dan het gerecht kunnen reageren op verstoring van de openbare orde, zoals overlast. Aldus kan de gemeente er mee voor zorgen dat daders zich minder straffeloos en burgers zich minder onveilig voelen.

Volgens de indieners kan met het bestaande stelsel niet snel genoeg op de feiten worden gereageerd; er

au parquet et un délai de deux mois avant que les autorités communales puissent agir (qu'elles attendent soit une décision négative expresse du parquet, soit une inaction de ce dernier), ne permet pas une réaction suffisamment rapide face aux faits.

Le délai entre les faits et la sanction est de minimum trois mois, pour répondre à une dégradation de clôture, à un tag ou à un tapage nocturne, par exemple. On peut considérer que ce délai est trop long. La plus-value de l'intervention communale, en lieu et place du pouvoir judiciaire, n'est plus garantie.

Dans ces circonstances, il est proposé de réduire l'ensemble des délais. Celui dans lequel l'infraction doit être dénoncée au parquet, qui serait porté à quinze jours, tandis que celui dans lequel le parquet doit indiquer s'il poursuit ou non, ou le délai de latence (lorsque la commune est compétente à défaut d'action du parquet) serait désormais d'un mois. Soit une répression communale qui prendrait la moitié du temps par rapport à la situation actuelle : un mois et demi au lieu de trois mois.

Les auteurs de la proposition de loi envisagent de réduire encore ces délais en cas de flagrant délit. Dans ce cas, la constatation étant immédiate, la dénonciation au parquet peut être plus rapide, ainsi que la réaction de ce dernier : une semaine pour chacune de ces étapes, soit une répression communale possible dans un délai de quinze jours.

6. Objectifs de la proposition de loi

En conclusion, la présente proposition de loi poursuit donc les objectifs suivants :

1. ajouter deux types de sanctions administratives qui seraient mises à la disposition des communes : l'interdiction de lieu et le travail d'intérêt général;

2. adapter la loi aux réalités de terrain pour aboutir à encore davantage d'effectivité :

a. en abaissant de seize à quatorze ans l'âge des jeunes qui peuvent faire l'objet d'une sanction administrative, en doublant le plafond des amendes administratives;

b. en uniformisant les règlements communaux en ce qui concerne les sanctions et les amendes administratives dans les différentes communes qui composent une même zone de police;

geldt immers een termijn van één maand om de feiten ter kennis te brengen van het parket en vervolgens van twee maanden voordat de gemeenten kunnen optreden, want zolang moeten ze afwachten of het parket uitdrukkelijk een negatieve beslissing treft, dan wel niets onderneemt.

Tussen de feiten (bijvoorbeeld het beschadigen van een omheining, het aanbrengen van tags of nachtlawaai) en de sanctie verloopt dus een termijn van minstens drie maanden. Pas daarna kan de gemeente reageren op die feiten. Die termijn is wellicht te lang. Of een interventie door de gemeente in plaats van het gerecht op dat ogenblik nog enige meerwaarde heeft, is lang niet zeker.

In het licht van die omstandigheden wordt voorgesteld alle termijnen in te korten. De termijn waarbinnen het misdrijf ter kennis moet worden gebracht van het parket, zou worden ingekort tot vijftien dagen, terwijl de termijn waarbinnen het parket moet aangeven of het al dan niet vervolgt of de latentieperiode (waarna de gemeente kan optreden ingeval het parket stilzit) voortaan één maand zou bedragen. Dat betekent dat de gemeente dubbel zo snel zou kunnen reageren als nu, dus na anderhalve maand in plaats van na drie maanden.

Bovendien worden met deze tekst nog kortere termijnen in uitzicht gesteld ingeval de daders op heterdaad worden betrapt. Aangezien bij betrapting op heterdaad de feiten meteen worden vastgesteld, kunnen die feiten ook sneller ter kennis worden gebracht van het parket, dat vervolgens sneller zal kunnen reageren : daarvoor zou telkens een termijn gelden van één week, zodat de gemeente binnen een termijn van vijftien dagen een sanctie kan opleggen.

6. Doelstellingen van het wetsvoorstel

Samengevat streeft dit wetsvoorstel de volgende doelstellingen na :

1. ervoor zorgen dat de gemeenten gebruik kunnen maken van twee nieuwe administratieve sancties : plaatsverbod en opgelegde dienstverlening;

2. de wet in overeenstemming met de werkelijkheid brengen, om nog doeltreffender te kunnen optreden :

a. door de minimumleeftijd van de jongeren aan wie een administratieve sanctie kan worden opgelegd, te verlagen van zestien tot veertien jaar, en door het maximumbedrag van de administratieve geldboeten te verdubbelen;

b. door in de meergemeentenpolitiezones te werken met eenvormige gemeentereglementen betreffende de administratieve sancties en de geldboeten die in elke gemeente van die zone van kracht zijn;

c. en réduisant les délais de la procédure de sanction pour plus de réactivité et d'efficacité, et encore davantage lorsque l'auteur de l'infraction est pris en flagrant délit.

COMMENTAIRE DES ARTICLES

Article 2, 1°

Cette disposition vise à encourager la concertation entre les communes concernées, via notamment le conseil de police, afin de réaliser, au sein d'une zone, l'uniformisation des règlements communaux en matière de sanctions administratives. En effet, les traitements différenciés d'une commune à l'autre sont à la fois inopportuns et injustifiés au regard des objectifs de la loi. Inopportuns parce qu'il n'y a vraiment aucune raison (d'efficacité) d'autoriser à punir différemment les auteurs de tags à Bruxelles et à Mons, dans une grande ville ou dans une petite ville, en milieu urbain ou rural. Injustifiés parce que l'objectif poursuivi par la loi était de répondre aux lenteurs et aux inadéquations des solutions judiciaires mais en aucun cas de mettre sur pied, potentiellement, autant de législations répressives qu'il y a de communes en Belgique. Ces différences compliquent considérablement le travail des agents effectuant les constatations, qui doivent connaître les dispositions applicables à chaque commune, et implique que ces mêmes agents doivent constamment savoir sur le territoire de quelle commune ils sont (ce qui n'est pas toujours aisé, notamment à Bruxelles).

Article 2, 2°

Cet article vise à augmenter le plafond de l'amende, fixé à 250 euros actuellement, à 500 euros. Cette augmentation du plafond donne une marge d'appréciation plus grande à l'agent infligeant la sanction. Il pourra ainsi adapter au cas par cas le niveau de l'amende au regard de la situation socio-économique de l'auteur. En effet, pour avoir, dans certains cas, un effet dissuasif sur les personnes concernées, le montant de l'amende doit être suffisamment conséquent. De même, si l'auteur commet les faits de manière récurrente, il faut être en mesure de le sanctionner plus lourdement.

Article 2, 3°

L'interdiction de lieu est un moyen que les communes pourraient utiliser pour empêcher certains auteurs de trouble de perturber certains sites de la

c. door de proceduretermijnen in te korten wanneer het de bedoeling is een sanctie op te leggen, om sneller en doeltreffender te kunnen optreden, en door te voorzien in nog kortere termijnen in geval de pleger van het misdrijf op heterdaad wordt betrapt.

ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Artikel 2, 1°

Deze bepaling strekt ertoe in de meergemeenten-politiezones het overleg tussen de gemeenten te stimuleren (met name via de politieraad) om, wat de administratieve sancties betreft, binnen die zone te werken met een zelfde gemeentereglement. Onderling afwijkende gemeentereglementen zijn niet alleen inopportuun, zij zijn ook ongerechtvaardigd ten aanzien van de doelstellingen van de wet. Inopportuun, want uit het oogpunt van de *efficiency* bestaat er hoegenaamd geen enkele reden het aanbrengen van tags anders te bestraffen in Brussel dan in Bergen, in een grote stad dan in een kleine stad, in stedelijk gebied dan op het platteland. Ongerechtvaardigd, want de wet strekt er dan wel toe te voorzien in een alternatief voor de trage werking en de onaangepastheden van de gerechtelijke mechanismen, hij wil geenszins een situatie scheppen waarbij er uiteindelijk evenveel strafreglementen als gemeenten in België zouden zijn. Die verschillen maken het werk van de vaststellende ambtenaren behoorlijk lastig; zij moeten immers weten welke bepalingen in welke gemeenten gelden en zich bovendien voortdurend afvragen op het grondgebied van welke gemeente zij zich bevinden — wat niet altijd makkelijk is, zeker niet in de regio Brussel.

Artikel 2, 2°

Dit artikel is erop gericht het maximumbedrag van de geldboete, thans 250 euro, op te trekken tot 500 euro. Door dat maximumbedrag te verhogen heeft de sanctionerende ambtenaar bovendien een grotere beoordelingsmarge. Zo zal hij, voor elk geval afzonderlijk, bij het bepalen van de geldboete rekening kunnen houden met de sociaaleconomische achtergrond van de dader. Het bedrag van een geldboete zal in sommige gevallen immers pas een ontradend effect op de betrokkenen hebben wanneer het bedrag hoog genoeg ligt. Bovendien moeten veelplegers van overlast zwaarder kunnen worden gestraft.

Artikel 2, 3°

Het plaatsverbod is een middel dat de gemeenten zouden kunnen aanwenden om onruststokers te beletten op bepaalde plaatsen in de gemeente de rust

commune. Les priver d'accès à un lieu ouvert ou fermé accessible au public, non seulement, permet de réduire les risques de perturbations et de maintenir l'ordre public, mais instaure également une sanction qui aura un réel effet sur le fautif, puisqu'il ne pourra plus se rendre à cet endroit comme il l'entend. Notamment dans les petites communes rurales, les auteurs de troubles sont souvent bien connus des forces de police et des autorités locales.

La notion de « lieu accessible au public », ouvert ou fermé, est celle définie à l'article 1er, § 7, de la loi du 10 avril 1990 réglementant la sécurité privée et particulière. Il s'agit de « tout lieu auquel d'autres personnes que le gestionnaire et les personnes qui y travaillent ont accès, soit parce qu'elles sont censées avoir habituellement accès à ce lieu, soit parce qu'elles y sont autorisées sans avoir été invitées de façon individuelle ». Ce lieu devra être clairement décrit dans la décision, afin que la personne concernée sache exactement où elle ne peut plus se rendre. Cette interdiction aurait, bien sûr, une durée limitée, que nous fixons à trois mois maximum (elle peut donc être plus courte). La durée de l'interdiction devra être évaluée, au cas par cas, par l'agent infligeant la sanction, en fonction de la gravité des faits et du type d'individu qu'il est amené à sanctionner.

Article 2, 4°

Cet article vise à instaurer un autre outil de sanction rapide et efficace, à savoir la possibilité d'infliger au fauteur de trouble un travail d'intérêt général. Il serait amené à rendre un service à la collectivité, pour réparer le dommage causé.

L'objectif est de corriger un comportement, de faire prendre conscience aux auteurs de la gravité de leurs actes et de permettre aux autorités communales de donner une réponse efficace et rapide aux cas d'infractions à leurs règlements et ordonnances.

Cette sanction consistant à rendre un service à la société peut, dans certains cas également, être plus utile que le paiement d'une amende. Impliquer davantage l'auteur dans la réparation du dommage causé est un des objectifs poursuivis par les auteurs.

Article 2, 5°

La procédure applicable pour l'interdiction de lieu et la peine de travail sera la même que celle applicable aux amendes administratives.

Donc, l'interdiction de lieu et la peine de travail d'intérêt général seront infligées, tout comme la sanction administrative, par le fonctionnaire, apparte-

te verstoren. De toegang tot een niet-besloten of besloten voor het publiek toegankelijke plaats beletten, zorgt er niet alleen voor dat het risico op ordeverstoring kleiner wordt en dat de openbare orde wordt gevrijwaard, maar het houdt ook een sanctie in die voor de betrokkene een concreet gevolg heeft, namelijk dat hij zich niet meer naar goeddunken op die plaats mag ophouden. Met name in de kleine plattelandsgemeenten zijn de onruststokers vaak goed bekend bij de politie en de lokale overheden.

Een (niet-besloten of besloten) « voor het publiek toegankelijke plaats » wordt omschreven in artikel 1, § 7, van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid. Het betreft « elke plaats waar andere personen dan de beheerder en de personen die er werkzaam zijn toegang hebben ofwel omdat ze geacht worden gewoonlijk toegang te hebben tot die plaats, ofwel omdat ze er toegelaten zijn zonder individueel te zijn uitgenodigd ». Die plaats zal duidelijk moeten worden omschreven in de beslissing, zodat de betrokkene precies weet waar hij/zij zich niet meer mag ophouden. Dat verbod zou uiteraard van beperkte duur zijn. De indieners bepalen die op maximum drie maanden — die termijn kan dus korter zijn. De duur van het verbod zal geval per geval moeten worden beoordeeld door de ambtenaar die de sanctie oplegt, naargelang de ernst van de feiten en de persoon aan wie hij een sanctie moet opleggen.

Artikel 2, 4°

Dit artikel beoogt een andere snelle en doeltreffende sanctie in te stellen, met name de mogelijkheid om de onruststoker dienstverlening op te leggen. Hij zou de gemeenschap een dienst moeten verlenen om de veroorzaakte schade te herstellen.

De bedoeling is een bepaald gedrag te corrigeren, de betrokkenen bewust te maken van de ernst van hun daden en de gemeentelijke overheden de mogelijkheid te bieden snel en doeltreffend te reageren als hun reglementen en verordeningen worden overtreden.

Bovendien kan dienstverlening aan de maatschappij in sommige gevallen ook nuttiger zijn dan de betaling van een geldboete. De dader meer betrekken bij het herstel van de veroorzaakte schade is een van de doelstellingen van de indieners.

Artikel 2, 5°

Voor het plaatsverbod en de opgelegde dienstverlening geldt dezelfde procedure als voor de administratieve geldboeten.

Net als de administratieve sancties zullen het plaatsverbod en de dienstverlening worden opgelegd door de ambtenaar die behoort tot een van de

nant à l'une des catégories déterminées par le Roi, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, et désigné à cette fin par le conseil communal. Ce fonctionnaire est censé, de par sa fonction, statuer en toute objectivité et prendre une mesure proportionnelle aux faits commis.

Article 2, 6°, a

L'article abaisse la limite d'âge de seize à quatorze ans. En effet, un grand nombre d'incivilités sont susceptibles d'être commises, tant dans les grandes villes que dans les villages, par des adolescents âgés de quatorze à seize ans (voir l'article 119*bis*, § 2, dernier alinéa, de la Nouvelle loi communale).

En effet, à quatorze comme à seize ans, ces adolescents sont tous capables de réaliser la gravité et les conséquences de leurs actes. Ils sont aussi en âge de les assumer.

Toutes les garanties prévues en vue de respecter leurs droits leur sont bien sûr applicables également.

Article 2, 6°, b

Dans la même optique que la hausse du plafond pour les amendes administratives, il est opportun, d'une part, que l'amende infligée au mineur ait sur lui un effet dissuasif et, d'autre part, de laisser une marge d'appréciation à l'agent prononçant la sanction pour s'adapter, au cas par cas, à la situation du mineur et au cadre familial dans lequel il évolue. Pour ces raisons, le plafond de 125 euros est également doublé.

Article 2, 7°

Le délai entre les faits et la sanction est de minimum trois mois, actuellement. Pour répondre à une dégradation de clôture, à un tag ou à un tapage nocturne, par exemple, on peut considérer que ce délai est trop long. La plus-value de l'intervention communale, en lieu et place du pouvoir judiciaire, n'est plus garantie. Dans ces circonstances, il est proposé de réduire l'ensemble des délais. Celui dans lequel l'infraction doit être dénoncée au parquet, qui serait porté à quinze jours, celui dans lequel le parquet doit indiquer s'il poursuit ou non, ou le délai de latence (à l'expiration duquel la commune est compétente à défaut d'action du parquet) serait désormais d'un mois. Les auteurs de la proposition de loi envisagent de réduire encore ces délais en cas de flagrant délit. Dans ce cas, la constatation étant immédiate, la dénonciation au parquet peut-être rapide, ainsi que la réaction de ce dernier: une

categorieën die worden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en die daartoe werd aangewezen door de gemeenteraad. Gelet op zijn functie wordt die ambtenaar geacht in alle objectiviteit een beslissing te nemen en een maatregel op te leggen die in verhouding staat tot de gepleegde feiten.

Artikel 2, 6°, a

Dit artikel verlaagt de leeftijdsgrens van zestien naar veertien jaar. Zowel in de grote steden als in de dorpen wordt overlast vaak veroorzaakt door adolescenten tussen veertien en zestien jaar. Artikel 119*bis*, § 2, laatste lid, van de Nieuwe gemeentewet bepaalt echter dat een administratieve sanctie alleen aan personen ouder dan zestien jaar kan worden opgelegd.

Alle adolescenten, of ze nu veertien of zestien jaar zijn, kunnen evenwel de ernst en de draagwijdte van hun daden inzien. Evenzo zijn zij oud genoeg om de gevolgen van hun daden te dragen.

Uiteraard moet de inachtneming van hun rechten daarbij te allen tijde gewaarborgd zijn.

Artikel 2, 6°, b

Net als in verband met het verhogen van het maximumbedrag van de administratieve geldboeten, is het opportuun dat de aan de minderjarige opgelegde boete op hem een ontradend effect heeft. Ook moet de ambtenaar die de sanctie oplegt, een beoordelingsmarge worden gelaten waardoor hij die sanctie geval per geval kan aanpassen, met inachtneming van de situatie van de minderjarige en zijn familiale context. Daarom wordt ook het maximumbedrag van 125 euro verdubbeld.

Artikel 2, 7°

Thans is de termijn tussen het plegen van de feiten en het opleggen van de sanctie minimum drie maanden. Die termijn is wellicht te lang voor bijvoorbeeld het beschadigen van een omheining, het aanbrennen van tags of het veroorzaken van nachtlawaai. Of een interventie door de gemeente in plaats van het gerecht na drie maanden nog enige meerwaarde heeft, is lang niet zeker. In het licht van die omstandigheden wordt voorgesteld alle termijnen in te korten. De termijn waarbinnen het misdrijf ter kennis moet worden gebracht van het parket, zou worden ingekort tot vijftien dagen, terwijl de termijn waarbinnen het parket moet aangeven of het al dan niet vervolgt of de latentieperiode (waarna de gemeente kan optreden ingeval het parket stilzit) voortaan één maand zou bedragen. Bovendien worden met deze tekst nog kortere termijnen in uitzicht gesteld ingeval

semaine pour chacune de ces étapes, soit une répression communale possible dans un délai de quinze jours.

Article 2, 8° à 15°

Ces articles apportent des modifications techniques, de façon à adapter les autres dispositions de l'article 119*bis* aux modifications ci-avant énoncées.

Article 2, 16°

La loi, actuellement, ne prévoit pas la mise en place d'une banque de données. Celle-ci se justifie d'autant plus avec l'instauration de l'interdiction de lieu. Les policiers doivent savoir si la personne interpellée pour trouble de l'ordre public fait déjà l'objet d'une sanction administrative. Une centralisation des données dans un fichier central augmentera l'efficacité du système et permettra une meilleure gestion de celui-ci. L'accès à ces données et la durée de conservation seront réglementés par le Roi.

Article 3 à 5

Pour ces articles, nous pouvons nous référer aux commentaires ci-avant. Ils adaptent en effet le Code judiciaire et la loi relative à la protection de la jeunesse aux dispositions ci-avant commentées.

Christine DEFRAIGNE.
Gérard DEPREZ.
Armand DE DECKER.
Alain COURTOIS.

*
* *

de daders op heterdaad worden betrapt. Aangezien bij betrapting op heterdaad de feiten meteen worden vastgesteld, kunnen die feiten ook snel ter kennis worden gebracht van het parket, dat vervolgens snel zal kunnen reageren: daarvoor zou telkens een termijn gelden van één week, zodat de gemeente binnen een termijn van vijftien dagen een sanctie kan opleggen.

Artikel 2, 8° tot 15°

De punten 8° tot 15° brengen technische wijzigingen aan om de andere bepalingen van artikel 119*bis* aan te passen aan de voormelde wijzigingen.

Artikel 2, 16°

De wet voorziet niet in de totstandkoming van een databank. Door de instelling van het plaatsverbod is een dergelijke databank des te meer gerechtvaardigd: de politiemensen moeten immers kunnen weten of al eerder een administratieve sanctie werd opgelegd aan iemand die wegens verstoring van de openbare orde wordt aangehouden. De gegevens samenbrengen in een centraal bestand zal de doeltreffendheid van de regeling vergroten en zal een beter beheer ervan mogelijk maken. De Koning regelt de toegang tot die gegevens en bepaalt hoe lang ze worden bijgehouden.

Artikel 3 tot 5

Voor deze artikelen verwijzen de indieners naar de bovenstaande commentaren. Ze passen immers het Gerechtelijk Wetboek en de wet op de jeugdbescherming aan de voormelde bepalingen aan.

*
* *

PROPOSITION DE LOI

CHAPITRE PREMIER

Disposition généraleArticle 1er

La présente loi règle une matière visée par l'article 78 de la Constitution.

CHAPITRE 2

Modification de la Nouvelle loi communale

Art. 2

À l'article 119*bis* de la Nouvelle loi communale, inséré par la loi du 13 mai 1999 et modifié en dernier lieu par la loi du 25 janvier 2007, sont apportées les modifications suivantes :

1. le § 1er est complété par l'alinéa suivant :

«Les communes appartenant à une même zone de police se concerteront pour fixer les mêmes peines ou sanctions administratives, telles que prévues à l'alinéa précédent.»;

2. au § 2, alinéa 2, 1°, les mots «250 euros» sont remplacés par les mots «500 euros»;

3. le § 2, alinéa 2, est complété par un 5°, rédigé comme suit :

«5° sans préjudice de l'article 133, une interdiction de lieu temporaire de trois mois maximum, consistant en une interdiction de se trouver sur un lieu, ouvert ou fermé, accessible au public et clairement déterminé; par «lieu ouvert ou fermé accessible au public», il y a lieu d'entendre tout lieu auquel d'autres personnes que le gestionnaire et les personnes qui y travaillent ont accès, soit parce qu'elles sont censées avoir habituellement accès à ce lieu, soit parce qu'elles y sont autorisées sans avoir été invitées de façon individuelle;»;

4. le § 2, alinéa 2, est complété par un 6°, rédigé comme suit :

«6° sans préjudice des articles 37*ter*, 37*quater*, 37*quinquies* du Code pénal et de l'article 216*ter* du Code d'instruction criminelle, un travail d'intérêt général de maximum quarante-cinq heures.»;

5. le § 2, alinéa 4, est remplacé comme suit :

WETSVOORSTEL

HOOFDSTUK 1

Algemene bepaling

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

HOOFDSTUK 2

Wijziging van de Nieuwe gemeentewet

Art. 2

In artikel 119*bis* van de Nieuwe gemeentewet, ingevoegd bij de wet van 13 mei 1999 en het laatst gewijzigd bij de wet van 25 januari 2007, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1. paragraaf 1 wordt aangevuld met het volgende lid :

«De gemeenten die tot een zelfde politiezone behoren, plegen overleg om dezelfde, in het vorige lid bepaalde administratieve straffen of sancties op te leggen.»;

2. in § 2, tweede lid, 1°, worden de woorden «250 euro» vervangen door de woorden «500 euro»;

3. paragraaf 2, tweede lid, wordt aangevuld met een 5°, luidende :

«5° onverminderd artikel 133, een tijdelijk plaatsverbod van maximum drie maanden, hetgeen het verbod behelst zich op een besloten dan wel niet-besloten plaats te bevinden die toegankelijk is voor het publiek en die duidelijk afgebakend is; onder «besloten of niet-besloten plaats die toegankelijk is voor het publiek» moet elke plaats worden verstaan waartoe andere personen toegang hebben dan de beheerder en de personen die er werkzaam zijn, ofwel omdat ze geacht worden gewoonlijk toegang te hebben tot die plaats, ofwel omdat ze er toegelaten zijn zonder individueel te zijn uitgenodigd;»;

4. paragraaf 2, tweede lid, wordt aangevuld met een 6°, luidende :

«6° onverminderd de artikelen 37*ter*, 37*quater*, 37*quinquies* van het Strafwetboek en artikel 216*ter* van het Wetboek van strafvordering, dienstverlening van maximum vijfenveertig uren.»;

5. paragraaf 2, vierde lid, wordt vervangen door wat volgt :

« L'amende administrative, l'interdiction de lieu et le travail d'intérêt général sont infligés par le fonctionnaire appartenant à l'une des catégories déterminées par le Roi, par arrêté délibéré en Conseil des ministres et désigné à cette fin par le conseil communal, ci-après dénommé « le fonctionnaire ». Ce fonctionnaire ne peut être le même que celui qui, en application du § 6, constate les infractions. »;

6. au § 2, alinéa 7, sont apportées les modifications suivantes :

a. les mots « seize ans » sont remplacés par les mots « quatorze ans »;

b. les mots « 125 euros » sont remplacés par les mots « 250 euros »;

7. le § 7, 2°, est remplacé comme suit :

« 2° lorsque l'infraction n'est punissable que par une sanction administrative, l'original du constat est envoyé au fonctionnaire au plus tard dans les quinze jours de la constatation de l'infraction; en cas de flagrant délit, le délai est de huit jours; à défaut, aucune sanction administrative ne peut être infligée; »;

8. le § 8, alinéa 1er, est remplacé comme suit :

« Si l'infraction est passible d'une sanction administrative, visée au § 2, alinéa 2, 1°, 5°, 6°, ou d'une peine prévue par les articles 327 à 330, 398, 448, 461 et 463 du Code pénal, le fonctionnaire ne peut infliger une amende administrative, une interdiction de lieu, ou un travail d'intérêt général qu'au cas où le procureur du Roi a, dans un délai d'un mois, fait savoir qu'il trouve cela opportun et que lui-même ne réservera pas de suite aux faits. En cas de flagrant délit, ce délai est de quinze jours. »;

9. le § 8, alinéa 2, est remplacé comme suit :

« Si l'infraction est passible d'une sanction administrative visée au § 2, alinéa 2, 1°, 5°, 6°, ou d'une peine prévue par les articles 526, 534*bis*, 534*ter*, 537, 545, 559, 1°, 561, 1°, 563, 2° et 3°, et 563*bis* du Code pénal, le procureur du Roi dispose d'un délai d'un mois, ou en cas de flagrant délit d'un délai de quinze jours, à compter du jour de la réception de l'original du procès-verbal, pour informer le fonctionnaire qu'une information ou une instruction a été ouverte ou que des poursuites ont été entamées ou qu'il estime devoir classer le dossier à défaut de charges suffisantes. Cette communication éteint la possibilité pour le fonctionnaire d'imposer une amende administrative, une interdiction de lieu ou un travail d'intérêt général. Le fonctionnaire ne peut infliger l'amende administrative, l'interdiction de lieu ou le travail d'intérêt général avant l'échéance de ce délai.

« De administratieve geldboete, het plaatsverbod en de dienstverlening worden opgelegd door de ambtenaar die behoort tot een van de categorieën vastgelegd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, en die daartoe is aangewezen door de gemeenteraad, hierna « de ambtenaar » genoemd. Die ambtenaar mag niet dezelfde zijn als degene die op grond van § 6 de strafbare feiten vaststelt. »;

6. in § 2, zevende lid, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

a. de woorden « zestien jaar » worden vervangen door de woorden « veertien jaar »;

b. de woorden « 125 euro » worden vervangen door de woorden « 250 euro »;

7. paragraaf 7, 2°, wordt vervangen door wat volgt :

« 2° indien de overtreding enkel met een administratieve sanctie strafbaar is, wordt het origineel van de vaststelling aan de ambtenaar overgezonden uiterlijk binnen vijftien dagen nadat de overtreding werd vastgesteld; in geval van betrapping op heterdaad bedraagt de termijn acht dagen; gebeurt dat niet, dan kan geen administratieve sanctie worden opgelegd; »;

8. paragraaf 8, eerste lid, wordt vervangen door wat volgt :

« Indien de overtreding beboet kan worden met een administratieve sanctie als bedoeld in § 2, tweede lid, 1°, 5°, 6°, of met een straf bepaald bij de artikelen 327 tot 330, 398, 448, 461 en 463 van het Strafwetboek, kan de ambtenaar enkel een administratieve geldboete, een plaatsverbod of dienstverlening opleggen wanneer de procureur des Konings binnen de termijn van één maand te kennen heeft gegeven dat dit volgens hem aangewezen is en dat hijzelf geen gevolg aan de feiten zal geven. In geval van betrapping op heterdaad bedraagt die termijn vijftien dagen. »;

9. paragraaf 8, tweede lid, wordt vervangen door wat volgt :

« Indien de overtreding bestraft kan worden met een administratieve sanctie als bedoeld in § 2, tweede lid, 1°, 5°, 6°, of met een straf bepaald bij de artikelen 526, 534*bis*, 534*ter*, 537, 545, 559, 1°, 561, 1° en 563, 2° en 3°, van het Strafwetboek, beschikt de procureur des Konings over een termijn van één maand, of van vijftien dagen in geval van betrapping op heterdaad, te rekenen van de dag van de ontvangst van het origineel van het proces-verbaal, om de ambtenaar in te lichten dat een opsporingsonderzoek of een gerechtelijk onderzoek werd opgestart of vervolging werd ingesteld, dan wel dat hij oordeelt het dossier te moeten seponeren bij gebrek aan toereikende bezwaren. Deze mededeling doet de mogelijkheid vervallen voor de ambtenaar om een administratieve geldboete, een plaatsverbod of dienstverlening op te leggen. Vóór het verstrijken van deze termijn kan de ambtenaar geen administratieve geld-

Passé celui-ci, les faits ne pourront être sanctionnés que de manière administrative. Le fonctionnaire peut, cependant, infliger une amende administrative avant l'échéance de ce délai si, avant l'expiration de celui-ci, le procureur du Roi, sans remettre en cause la matérialité de l'infraction, a fait savoir qu'il ne réservera pas de suite aux faits.»;

10. le § 9*bis*, alinéa 1er, est remplacé comme suit :

«Lorsqu'une personne de moins de dix-huit ans est soupçonnée d'une infraction sanctionnée par une amende administrative, une interdiction de lieu, ou un travail d'intérêt général, le fonctionnaire en avise le bâtonnier de l'ordre des avocats, afin qu'il soit veillé à ce que l'intéressé puisse être assisté d'un avocat.»;

11. le § 10, alinéa 1er, est remplacé comme suit :

«À l'échéance du délai, stipulé au § 9, alinéa 1er, 2°, ou avant l'échéance de ce délai, lorsque le contrevenant signifie ne pas contester les faits ou, le cas échéant, après la défense orale de l'affaire par le contrevenant ou son conseil, le fonctionnaire peut imposer les amendes administratives, les interdictions de lieu ou les travaux d'intérêt général prévus par l'ordonnance de police.»;

12. le § 10, alinéa 5, est remplacé comme suit :

«Le fonctionnaire ne peut plus infliger d'amende administrative, d'interdiction de lieu ou de travail d'intérêt général à l'issue de ce délai. Il peut transmettre une copie du procès-verbal ou du constat dressé par les personnes mentionnées au § 6, alinéa 2, ainsi qu'une copie de sa décision à toute partie y ayant un intérêt et qui lui a adressé au préalable une demande écrite et motivée.»;

13. le § 11 est remplacé comme suit :

«§ 11. La décision d'imposer une amende administrative, une interdiction de lieu ou un travail d'intérêt général, a force exécutoire à l'échéance du délai d'un mois à compter du jour de sa notification, sauf en cas d'appel en vertu du § 12.»;

14. au § 12, sont apportées les modifications suivantes :

a. l'alinéa 1er est remplacé comme suit :

«En cas de décision de ne pas infliger une amende administrative, une interdiction de lieu ou un travail d'intérêt général prise par un fonctionnaire provincial

boete, plaatsverbod of dienstverlening opleggen. Na het verstrijken ervan kunnen de feiten enkel nog administratiefrechtelijk worden bestraft. De ambtenaar kan evenwel een administratieve geldboete opleggen vooraleer deze termijn is verstreken indien de procureur des Konings, vóór die termijnverstrijking, te kennen heeft gegeven dat hij, zonder het materieel element van de overtreding in twijfel te trekken, geen gevolg aan de feiten zal geven.»;

10. paragraaf 9*bis*, eerste lid, wordt vervangen door wat volgt :

«Wanneer een persoon beneden de achttien jaar ervan wordt verdacht een strafbaar feit te hebben gepleegd dat wordt bestraft met een administratieve geldboete, een plaatsverbod of dienstverlening, geeft de ambtenaar daarvan kennis aan de stafhouder van de orde van advocaten, zodat ervoor gezorgd wordt dat betrokkene kan worden bijgestaan door een advocaat.»;

11. paragraaf 10, eerste lid, wordt vervangen door wat volgt :

«Na verloop van de termijn vermeld in § 9, eerste lid, 2°, of vóór het verstrijken van deze termijn wanneer de overtreder te kennen geeft de feiten niet te betwisten of, in voorkomend geval, na de mondelinge verdediging van de zaak door de overtreder of zijn raadsman, kan de ambtenaar de bij de politieverordening bepaalde administratieve geldboeten, plaatsverbodsbepalingen of vormen van dienstverlening opleggen.»;

12. paragraaf 10, vijfde lid, wordt vervangen door wat volgt :

«De ambtenaar kan niet langer een administratieve geldboete, plaatsverbod of dienstverlening opleggen na het verstrijken van deze termijn. Hij kan een afschrift van het proces-verbaal of van de vaststelling die is opgemaakt door de personen bedoeld in § 6, tweede lid, alsmede een afschrift van zijn beslissing, verzenden aan elke belanghebbende partij die daartoe voorafgaandelijk een schriftelijk en gemotiveerd verzoek tot hem heeft gericht.»;

13. paragraaf 11 wordt vervangen door wat volgt :

«§ 11. De beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete, een plaatsverbod of dienstverlening heeft uitvoerbare kracht na het verstrijken van een termijn van één maand vanaf de kennisgeving van die beslissing, tenzij wanneer hoger beroep wordt aangetekend overeenkomstig § 12.»;

14. in § 12 worden de volgende wijzigingen aangebracht :

a. het eerste lid wordt vervangen door wat volgt :

«Ingeval een aangewezen provincieambtenaar beslist geen administratieve geldboete, plaatsverbod of dienstverlening op te leggen, kan de gemeente of de

désigné, la commune ou le contrevenant peuvent introduire un recours par requête écrite auprès du tribunal de police, selon la procédure civile, dans le mois de la notification de la décision.»;

b. l'alinéa 3 est remplacé comme suit :

«Le tribunal de police ou le tribunal de la jeunesse statue, dans le cadre d'un débat contradictoire et public, sur le recours introduit contre les sanctions administratives visées au § 2, alinéa 2, 1°, 5° et 6°. Il juge de la légalité et de la proportionnalité de l'amende imposée, de l'interdiction de lieu ou du travail d'intérêt général. Il peut soit confirmer, soit réformer la décision du fonctionnaire.»;

15. le § 13, alinéa 1er, est remplacé comme suit :

«Le Roi règle, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, la procédure de désignation par la commune du fonctionnaire qui infligera l'amende administrative, l'interdiction de lieu ou le travail d'intérêt général, ainsi que la manière de percevoir l'amende administrative et d'organiser le travail d'intérêt général.»;

16. cet article est complété par un § 14, rédigé comme suit :

«§ 14. La commune qui établit des sanctions administratives met en place une base de données relative aux personnes physiques ou morales qui en font l'objet. Cette base de données comprend les nom, prénom, adresse, et le siège social s'il s'agit d'une société, et la sanction administrative infligée. La gestion, l'accès aux données et la durée de conservation de celles-ci sont fixées par arrêté royal, en concertation avec la commission de la protection de la vie privée visée par la loi du 8 décembre 1992 relative à la protection de la vie privée à l'égard des traitements de données à caractère personnel.»

CHAPITRE 3

Modification du Code judiciaire

Art. 3

L'article 601ter du Code judiciaire, inséré par la loi du 13 mai 1999, est remplacé comme suit :

«Art. 601ter. Le tribunal de police connaît :

1° du recours contre la décision d'infliger une amende administrative, une interdiction de lieu ou un

overtreder binnen een termijn van een maand vanaf de kennisgeving van de beslissing bij verzoekschrift beroep instellen bij de politierechtbank volgens de burgerlijke procedure.»;

b. het derde lid wordt vervangen door wat volgt :

«De politierechtbank of de jeugdrechtbank doet, in het kader van een openbaar debat met uitzetting door alle partijen, uitspraak over het beroep dat werd ingesteld tegen de administratieve sancties als bedoeld in § 2, tweede lid, 1°, 5° en 6°. Zij oordeelt over de wettigheid en de proportionaliteit van de opgelegde geldboete, het plaatsverbod of de dienstverlening. Zij kan de beslissing van de ambtenaar bevestigen dan wel herzien.»;

15. paragraaf 13, eerste lid, wordt vervangen door wat volgt :

«De Koning regelt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de procedure tot aanwijzing door de gemeente van de ambtenaar die wordt belast met het opleggen van de administratieve geldboete, het plaatsverbod of de dienstverlening, alsmede de wijze waarop de administratieve geldboete wordt geïnd en de dienstverlening wordt georganiseerd.»;

16. dit artikel wordt aangevuld met een § 14, luidende :

«§ 14. De gemeente die administratieve geldboeten vastlegt, zet een gegevensbank op in verband met de natuurlijke personen of rechtspersonen aan wie ze worden opgelegd. Die gegevensbank bevat de naam, de voornaam, het adres, de maatschappelijke zetel als het om een vennootschap gaat, evenals de opgelegde administratieve sanctie. Het beheer van de gegevens, de toegang ertoe en de bewaartermijn ervan worden bij koninklijk besluit vastgesteld in overleg met de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer als bedoeld in de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van de persoonsgegevens.»

HOOFDSTUK 3

Wijziging van het Gerechtelijk Wetboek

Art. 3

Artikel 601ter van het Gerechtelijk Wetboek, ingevoegd bij de wet van 13 mei 1999, wordt vervangen door wat volgt :

«Art. 601ter. De politierechtbank neemt kennis van :

1° het beroep tegen de beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete, een plaatsverbod of

travail d'intérêt général par le fonctionnaire désigné à cet effet par la commune, en application de l'article 119*bis* de la Nouvelle loi communale;

2° du recours contre la décision de ne pas infliger une amende administrative, une interdiction de lieu ou un travail d'intérêt général par le fonctionnaire désigné à cet effet par la commune, en application de l'article 119*bis* de la Nouvelle loi communale;

3° du recours contre la décision d'infliger une amende administrative, une interdiction de lieu ou un travail d'intérêt général par le fonctionnaire, désigné à cet effet par le Roi, pour des faits décrits dans la loi du 21 décembre 1998 sur la sécurité lors des matchs de football.»

CHAPITRE 4

Modification de la loi relative à la protection de la jeunesse

Art. 4

L'article 36, 5°, de la loi du 8 avril 1965 relative à la protection de la jeunesse, à la prise en charge des mineurs ayant commis un fait qualifié infraction et à la réparation du dommage causé par ce fait, rétabli par la loi du 7 mai 2004, est remplacé comme suit :

«5° du recours introduit par requête écrite et gratuite contre la décision d'imposer ou de ne pas imposer une sanction administrative prévue à l'article 119*bis*, § 2, alinéa 2, 1°, 5° ou 6°, de la Nouvelle loi communale, à l'égard des mineurs ayant atteint l'âge de quatorze ans accomplis au moment des faits;».

Art. 5

À l'article 38*bis* de la même loi, rétabli par la loi du 7 mai 2004 et modifié par la loi du 15 mai 2006, le mot «seize» est remplacé par le mot «quatorze».

4 juillet 2012.

Christine DEFRAIGNE.
Gérard DEPREZ.
Armand DE DECKER.
Alain COURTOIS.

dienstverlening door de ambtenaar die daartoe door de gemeente wordt aangewezen overeenkomstig artikel 119*bis* van de Nieuwe gemeentewet;

2° het beroep tegen de beslissing tot het niet-opleggen van een administratieve geldboete, een plaatsverbod of dienstverlening door de ambtenaar die daartoe door de gemeente wordt aangewezen overeenkomstig artikel 119*bis* van de Nieuwe gemeentewet;

3° het beroep tegen de beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete, een plaatsverbod of dienstverlening door de daartoe door de Koning aangewezen ambtenaar, voor feiten als omschreven in de wet van 21 december 1998 betreffende de veiligheid bij voetbalwedstrijden.»

HOOFDSTUK 4

Wijziging van de wet betreffende de jeugdbescherming

Art. 4

Artikel 36, 5°, van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstel van de door dit feit veroorzaakte schade, hersteld bij de wet van 7 mei 2004, wordt vervangen door wat volgt :

«5° van het hoger beroep ingesteld bij kosteloos verzoekschrift tegen een beslissing tot het opleggen of niet opleggen van een administratieve sanctie als bedoeld in artikel 119*bis*, § 2, tweede lid, 1°, 5° of 6°, van de Nieuwe gemeentewet, aan minderjarigen die de volle leeftijd van veertien jaar hebben bereikt op het tijdstip van de feiten;».

Art. 5

In artikel 38*bis*, 1°, van dezelfde wet, hersteld bij de wet van 7 mei 2004 en gewijzigd bij de wet van 15 mei 2006, wordt het cijfer «zestien» vervangen door het cijfer «veertien».

4 juli 2012.